

Hier hoor je voortdurend nieuwe dingen

Klassiek

Storioni Festival

Gehoord: 20-21/1 Muziekgebouw Eindhoven.

Door **Joep Stapel**

Het Storioni Festival bestaat tien jaar. De jubileumeditie van het Eindhovense kamermuziekfestival bestrijkt maar liefst twaalf dagen en vier andere Brabantse steden, en krijgt glans door bijdragen van topmusici van over de hele wereld. Maar de opening deed het Storioni Trio natuurlijk zelf. Het thema *Designing new traditions* liet men dit weekend trouwens prettig links liggen.

Is het een statement om een kamermusiekfestival te openen met een Beethoven-symfonie? Pianist Bart van de Roer en de broers Wouter (viool) en Marc (cello) Vossen brachten het eerste deel uit Beethovens transcriptie van zijn *Tweede symfonie* met hecht en dynamisch samenspel. Alsof ze wilden zeggen: zo transparant hoor je pas écht hoe briljant lenig Beethoven componeerde.

Het leuke van kamermusiek is de onuitputtelijkheid van het repertoire. In tegenstelling tot bij symfonische concerten hoor je tijdens het Storioni Festival voortdurend nieuwe dingen. Zoals de verrukkelijk eigenaardige *Sonate voor klarinet en fagot* van Poulenc, fantastisch gespeeld door klarinettist Christoffer Sundqvist en fagottist Bram van Sambeek. Het furieus pruttelende openingsdeel was een tour de force van rappe

Het Storioni Trio op vrijdag met v.l.n.r. Marc Vossen (viool), Bart van de Roer (piano) en Wouter Vossen (cello).

FOTO WILLEKE MACHIELS

ademstoten, waarbij Sundqvist zo opging in zijn klankvoorstelling dat hij bijkans limbodansend onder de lessenaar kroop.

Met de Amerikaanse Pulitzer-winnaar David Lang als composer in residence heeft Storioni opnieuw een grote naam aan zich verbonden. Tijdens het openingsconcert werden twee korte stukken van Lang uitgevoerd door Noë Rodrigo Gisbert, prijswinnaar bij het laatste concours

van Tromp Percussion, het andere gerenommeerde Eindhovense festival. Echt veel gelegenheid zich in de kijker te spelen kreeg Gisbert niet. Lang schreef *touch not the cat* voor een Schotse slagwerkster met 'een melodieuze stem', en het stuk bestaat uit de motto's van vijftig clans - in de onverstanebare uitvoering door een Spanjaard blijft daar weinig van over. In het komische *miracle ear*

jengelde Gisbert simultaan een handvol obstinate tonen uit koebellen en speelgoedpiano.

Maar Lang componeerde ook een substantieel nieuw tripelconcerto voor Storioni, in navolging van Beethovens beroemde voorbeeld - een festivaltraditie. Voor *Shade* bundelden de Storioni's hun krachten met Sinfonietta Riga, dat volgens de componist zou moeten fungeren als schaduwwan van de solistenmuziek. De ope-

ning deed Arvo Pärt-achtig aan, met om elkaar heen kronkelende figuurtjes. Maar al snel werd het zweo-gen, alsof de noten van lood waren. Van de ijle lichtvoetigheid waarop Lang patent heeft ontbrak ieder spoor. Met het slot, een loop van volle pianoakkoorden gevolgd door zweoelende strijkers en dan een rust, doopte Lang meer dan één teen in de kitsch. Hij redde zich eruit door het solistentrio te laten terugschakelen naar kleine, precieze muziek.

Het gemankeerde tripelconcert maakte deel uit van de Grande Parade, een Storioni-traditie met concerten op verschillende plekken in het Muziekgebouw. In de Kleine Zaal maakte violist Ray Chen - dit jaar artist in residence in het Muziekgebouw - grote indruk in Ravels *Tzigane*, met een ziedende, omfloerste toon en een spervuur van ritmisch volmaakt pizzicato. In de Foyer klonk voorzichtig experiment met *Drip* (2015) voor contrabas en fagot van Genevieve Murphy, waarbij een video van vallende inktdruppels toonde hoe de spaarzame partituur tot stand is gekomen.

Sinfonietta Riga begeleidde nog drie soloconcerten, misschien wat veel van het goede voor een kamermusiekfestival. Al was Nino Gvetadze uitstekend in Chopins *Tweede pianoconcert* en toonde Chen opnieuw zijn buitengewone talent in een elegante uitvoering van Mozarts *Vijfde vioolconcert*.

Het Storioni Festival in Eindhoven duurt nog t/m 29/1.
Inl.: www.storionifestival.nl